

A když jednání se Západem uvázla na mrtvém bodě, Rusko opět začalo zesilovat narativ o „genocidě Ukrajiny na Donbasu“.

Komunistická strana Ruské federace (KSRF) vydala 19. ledna „prohlášení“, ve kterém vyzývala Putina, aby oficiálně uznal „Doněckou lidovou republiku“ (DLR) a „Luhanskou lidovou republiku“ (LLR), separatistické enklávy okupované a plně kontrolované Ruskem.

Podle prohlášení z roku 2014 podpořilo odtržení od Ukrajiny v „referendech“ 89 procent obyvatel DLR a 96 procent obyvatel LLR. Od té doby se podle ruských komunistů obě „republiky“ etablovaly jako „plně legitimní státy se všemi demokratickými institucemi“.

A „nové ukrajinské úřady“ po léta vedly „genocidní tažení“ vůči obyvatelům Donbasu a neustále podkopávaly mírový proces:

Po celé linii kontaktu bylo opět zaznamenáno několikanásobné porušení příměří. Dělostřelecké granáty ničí domy, školy a další civilní infrastrukturu. Ukrajina zabírá osady mezi kontaktními liniemi, kde žijí zejména ruští občané.

V dopise se uvádí, že obyvatelé Donbasu již osm let žijí pod ukrajinským ostřelováním, přičemž deset tisíc jich bylo zabito, padesát tisíc zraněno a více než 3,9 milionu uprchlo z regionu na Ukrajinu nebo do Ruska.

Proto, aby pomohli ochránit obyvatele Donbasu před ukrajinskou „politikou genocidy“, navrhli ruští komunisté Putinovi, aby uznal „republiky“ za nezávislé národy a okamžitě zahájil „jednání“ ve spolupráci s Ruskem, včetně dohod o „bezpečnostních otázkách“.

Prohlášení se odvolávalo na OSN a OBSE, ovšem autoři se jaksí opomněli zmínit, že oba pozorovatelé přítomní na jiných místech Donbasu nezaznamenali žádný výrazný nárůst nepřátelských akcí nebo projevů násilí vůči civilistům.

Dále rovněž jaksí opomněli zmínit zásadní okolnosti: že ruští rozvratníci pod vedením Igora Girkina a dalších vojevůdců rozpoutali v roce 2014 regionální válku a s podporou ruské regulérní armády násilně obsadili Doněck a Luhansk a vedli válku proti Ukrajincům z hustě obydlených městských oblastí.

Nezmínili se o tom, že podle OSN došlo v roce 2014 a na začátku roku 2015 k 88 procentům úmrtí civilistů v regionu v době válečného konfliktu. Včetně 298 mrtvých na palubě dopravního letadla MH17, které sestřelili Rusové. Také skutečnost, že 40 až 50 procent z nich bylo zabito nášlapnými minami nebo nevybuchlou municí.

Podle OBSE bylo navíc 20 až 35 procent civilistů zabito při útocích „DLR“ a „LLR“ na území kontrolovaném Ukrajinou.

Ruští komunisté se z nějakého důvodu rozhodli nevysvětlovat skutečnost, že města jako Slovjansk, Kramatorsk, Mariupol, Severodoněck a Lysyčansk se po porážce ruských vojevůdců a jejich vyhnání Ukrajinou vrátila k normálnímu a klidnému životu. Města na Ukrajinou kontrolovaném Donbasu žila dál, v rámci ukrajinských decentralizačních reforem se samosprávně spravovala a volila si své starosty, z nichž mnozí byli místními sympatizanti Ruska.

Nezmínili se o tom, že ve městech kontrolovaných Ukrajinou nedošlo ke „genocidě“ nebo „etnickým čistkám“, že se Mariupol stal nejrychleji se rozvíjícím městem na východě Ukrajiny –nebo že se Ruskem ovládaný Doněck a Luhansk po letech existence „republik“ změnil v ekonomicky deprimované a kriminalizované černé díry.

Koncem roku 2021 dokonce Ruskem vedené bojůvky „DLR“ oznámily, že za poslední rok zahynulo celkem sedm civilistů, aniž by upřesnily, kolik z nich bylo zabito v důsledku ukrajinského ozbrojeného násilí a kolik při incidentech s nevybuchlou municí.

Bylo to ještě předtím, než se „osm let trvající genocida Donbasu na Ukrajině“ stala klíčovým tématem pro-válečné propagandy.